

laa. Mig forekommer det derimod, at det første af disse Tilfælde foreligger. Forholdet er jo nemlig dette, at naar der er en Lovbestemmelse af den her omhandlede Art, kan ingen Embedsmænd blive antaget, uden at der paa en Maade i hans Antagelsescontract er en Reservation, den nemlig, at forsaavidt vedkommende Minister, altsaa her Cultusministeren, skulde gjøre en vis Fortolkning af Loven gjældende imod Embedsmændens Mening, og denne ikke var tilfreds dermed, saa skal Finantsministeren fungere som et Slags Domstol eller som Opmand imellem den paagjældende Minister og Embedsmændene. Det forekommer mig at være langt mere klædeligt, at slige Sager kunne afgjøres uden altfor store Ophævelser igjennem Administrationen selv. Det er ikke rigtigt, troer jeg, at Embedsmændene saaledes hvert Diebtik kunne kalde Domstolene til Hjælp imod Regjeringen, og navnlig imod den Minister, der er deres Foresatte; jeg veed ikke, hvorledes man kan nære den Mistanke, at Finantsministeriet skulde træffe en urigtig Afgjørelse i Henhold til en Fortolkning af Cultusministeriet med Hensyn til Forstaaelsen af visse Paragrapher i en Lønningsslov. Det er mig ubegribeligt, hvorfra man har denne Mistanke. Jeg tænker, at Finantsministeren i denne Henseende maa være saa upartist som Nogen, og at Finantsministeriet efterhaanden vil udvikle visse Regler herom, som det, hver Gang Tilfældet indtræffer, vil gjøre gjældende aldeles uforandrede. Jeg seer altsaa ikke nogen Fare for Vedkommende i denne Afgjørelse, og seer fra Statens Side synes det mig, at det er mere passende og hensigtsmæssigt at ordne Sagen paa den Maade, som er foreslaaet af Udvalgets Fleertal; naar, som sagt, Embedsmændene blive antagne under denne Reservation, kunne de heller ikke beklage sig over, at man gjør en saadan Bestemmelse gjældende. Jeg erindrer ikke, om Bestemmelsen blot skal gjælde fremtidig ansatte Embedsmænd, men er dette ikke Tilfældet, og man skulde have stor Betænkning ved at gaae ind derpaa for de nuværende Embedsmænds Vedkommende, vil jeg hellere gaae ind paa en midlertidig Bestemmelse af saadant Indhold, end have det slaaet fast som Regel for al Fremtid, at der herom skulde

kunne gaaes til Domstolene. — Med Hensyn til Størrelsen af de Lønninger, der i det Hele ere foreslaaede, skal jeg bemærke, at det er et meget ubeleiligt Tidspunkt, hvorpaa denne Sag kommer til at ligge for, da vi jo maae antage, at der i alle Retninger af Statshusholdningen maa foretages idetmindste Overveielser, om der ikke kan indføres Besparelser, og det vilde jo være hensigtsmæssigt, at man ikke tog definitiv Bestemmelse i nogen enkelt Green af Statsstyrelsen særstilt. Den Omstændighed, at det her foreliggende Lovforslag især angaaer Statsinstituter, hvis Embedsmænd lønnes af særlige dertil henlagte Fonds, kan ikke være nogen afgjørende Grund til at stille disse Lønninger fra andre, idet disse Midler ligesaa godt ere Statsieendom som Alt, hvad der kan komme ind fra andre, Statens Indtægtskilder. Jeg vilde derfor ansee det for det Heldigste, hvis man ikke i denne Session vedtog denne Lov, men paa en eller anden Maade kom til en Declaration om, at de herom hidtil gjældende Lovbestemmelser fremdeles vedbleve at gjælde. Smidertid skal jeg ikke for Diebtikket indlade mig videre paa dette Spørgsmaal, da der jo ved den sidste Paragraph er særlig Anledning til at komme ind derpaa; jeg har kun villet antyde, at naar jeg stemmer for disse Paragrapher, er det ikke, fordi jeg anerkjender, at disse Lønningers Størrelse er saaledes, som de under nærværende Omstændigheder, burde fastsættes, men at det kun stæer paa Grund af, at Forholdene ikke nu ere egnede til, at man foreslaaer bestemte Nedsættelser i denne Henseende.

Steen: Jeg beklager, at jeg er nødsaget til at komme tilbage til en Udtalelse af mig, der har fundet Sted ved første Behandling, fordi jeg seer, at jeg har udtalt mig noget uklart og uheldigt, og at denne Udtalelse kan benyttes paa en Maade, som jeg ikke ønsker den benyttet paa. I Anledning af de Angreb, der dengang stete paa Univerfitetets Virksomhed i det Hele, kom jeg til at sige, at man gif noget utilbørligt frem, idet man, gaaende ud fra, at enkelte Profesorer, navnlig i det juridiske og det theologiske Facultet, holdt daarlige Forelæsninger, angreb Univerfitetet i det Hele,